

Po zaplembi druga izdaja.

SLOVENSKI

V Ljubljani, v petek, dne 2. junija 1911.

Naročnina za Avstroogersko: 1/4 leta K 1.80 1/2 leta K 3.50 celo leto K 7.— za inozemstvo: " 2.30 " 4.50 " 9.—		Redakcija in administracija: Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 8. Telefon (začasno) 118. Naročnina za Ameriko znaša celoletno 2 dol. 50 cent.		Oglasnina za 6 krat deljeno petitno vrsto enkrat 15 vin.. — Pri večkratnih objavah primeren popust.	
Leto I.	Posamezna številka 14 vinarjev.	Na naročila brez denarja se ne ozira.		Naročnina za dijake 5 kron.	Štev. 15.

Nubijci iz Sudana v Ljubljani.

Skupina Nubijcev iz Sudana.

Bojni ples Nubijcev.

Narodni ples „Mandžura“.

Molitev Nubijcev.

Slavje Hlahola v Pragi. Pogreb Jelovška na Vrhniki. Nemiri v Maroku. Novi francoski vojni minister general Goiran.

V prihodnji številki priobčimo: zrakoplovec Lettis v Ljubljani, velikanski hrvatski tabor v Istri, porotna obravnava zoper dr. Hudnika in Jošta in druge zanimive slike.

Humoreske.

Oldřich S. Kóstelecký:

Ključ gospe Pri-Pru-Pre-

Iz češčine prevél Stanko Svetina.
(Konec.)

„Ah, prijatelj! tovariš! človeče! neumnéž! Saj jaz imam ključ, imam —“
„Saj si že davno pred polnočjo rekel —“

„Rekel! Rekel! Da bi mi že dali mir, zato sem to rekel. Ah,“ rečem zopet malodušno, „celo noč iščem gospo Putreolovo in ko jo najdem, mi jo ti izgubiš — o teslo!“

„Toda dovoli, komu pa more priti na misel, da lažeš.“

„Komu! Komu! Vsakemu lahko pride na misel, da lažeš. Prosim te, kam pa je šla ta gospodična Putreolova?“

„Ne vem, najbrže domov.“

„Prosim te, človeče, kako pa naj gre domov, ko nima ključa od hišnih vrat.“

„Ne vem, to je njena stvar. Imela je že plašč in šal na glavi.“

„Kaka pa je bila?“

„Kdo?“

„No, kdo! Še vprašuj! Ta gospodična.“

„Kako pa naj ti povem, kaka je bila, ko so se videla iz šala samo oči in nos.“

Nekaj časa sva stala molče drug poleg drugega, potem pa je rekel prijatelj sočutno:

„Napaka je bila, ker nisi šel takoj, ko sem prišel pôte.“

„Ako bi vedel, da je to gospodična Putreolova in ne ona gospodična, ki je padla, veš, da ne bi bil šel, ampak letel,“ sem rekel mehko, zakaj prijateljevo sočutje me je ganilo. In pristavil sem še mehkejšo: „To sem norec!“

„Pa kakšen!“ se oglasi za nama predsednik. „Celo Putreolovo rodbino napraviš neumno! Iščem te po celem Žofinu. — Gospa Putreolova je v mali dvorani in pravi, da nima nobenega ključa. Prosim te, daj mi oni ključ, da bo že enkrat konec te sramote.“

Dal sem torej predsedniku ključ, da bi bil že enkrat konec te sramote, toda čez eno minuto se je predsednik povrnil, s ključem v roki.

„Prosim te, pojdi tja,“ pravi jezno. „Gospa Putreolova zopet pravi, da to ni njen ključ.“

„Kako da ne bi —? Tristo vragov! Ta je moj, zmotil sem se v žepih.“

„Prosim te, pojdi tja, to je že škandal.“

Šel sem torej. Zakaj pa ne? Kaj me slednjič briga gospa Putreolova? Nič. In čez nekaj časa sem stal s hišnim ključem in z odprtimi usti pred gospo Putreolovo, njeno gospodično hčerko in — gospodično Roziko Strnadovo. Da, oni majestat, ki je pri moji ločitvi z Roziko potrkal Roziko z zaprto pahljačo po hrbtu, je bila gospa Putreolova, milostljiva gospa teta mojega angelja, ona, celo noč tako težko iskana „gospa Pri-Pru-Pre- iz Kraljevih Vinogradov“. Ko sem zaprl (kmalu bi bil rekel „gofljo“), ko sem zaprl usta, sem začel seveda takoj delati poklone na vse strani, poljubljati roko na vse strani in srčno mi je bilo žal na vse strani in izgovarjal sem se na vse strani, toda milostljivi majestat me je sprejel zelo nemilostljivo. Da, tudi moja mila Rozika Strnadova — ko se je zopet ona zavedla iz svoje osuplosti, ko je spoznala mene — me je gledala nekako nemilostljivo: pol sočutno in pol tako, kakor bi me hotela spomniti na moje lastno pripovedovanje o „neumnem“ gospodu, ki je vzel od kuharice za neko gospo hišni ključ in ni niti vedel, kako se ta dama imenuje.

Ne vem že več, kaj mi je vse milostljiva gospa Putreolova iz svojega majestatnega srca nasipala na glavo, spominjam se le, da sem zvedel, kako je prišla gospa Putreolova z gospodičnami domov, pravzaprav do doma, kako ni mogla nikogar priklicati z zvonjenjem, kako so vse dame metale sneg v okno prvega nadstropja, kako so prebudile babico, kako je babica, revica odprla okno, kako je bežala potem v kuhinjo po kuharico, kako je potem kuharica doli za vrati lomila roke, kako so šle vse dame polmrtve nazaj na Žofin po ključ, kako so po srečnem naključju dobile še na Vinogradih prazen voz, kako so zlezle v prazen voz in se peljale na Žofin in slednjič — med vrsticami — Ah, niti pobahati se nočem s tem.

V nedeljo sem bil v Križankah, toda Rozika Strnadova, kakor da me ne bi poznala. Drugič ravno tako. Tretjič sem bil zopet pri „veliki“ v kleti.

III.

V senci sokolskih perutij.

Po veliki praški sokolski slavnosti sem dobil to-le pismo:

Obljubil sem Ti, da Ti po svojem povratu iz Praške sokolske slavnosti povem utise, ki jih je napravila ta slavnost name in na moje tri sinčke, ki sem jih bil vzel nalašč s seboj. Kaj naj ti pišem? S kakimi utisi sem se vrnil v svojo domovino, spoznaš najbolje po tem, da že ustanavljam sokolsko enoto tudi pri nas. In moji fanti? Veruj mi, da mi je bilo skoro žal, da so bili ti mali poredneži z menoj. Ti so bili res kakor neumni. — Že v Pragi in pa celo pot iz Prage do doma in doma znova nisem slisal nič drugega kot: „Oče, jaz hočem postati Sokol! Oče, prosim te, jaz hočem biti Sokol! Oče, daj mi napraviti sokolsko obleko!“ In res, ker nisem mogel več poslušati joka, emerja in nadležnih prošelj — mi ni ostalo nič drugega kot jim napraviti sokolsko obleko in jim dovoliti, da naj bodo „Sokoli“.

V nedeljo so oblekli sokolski kroj prvič. — Jaz sem res mislil, da se bo cela hiša podrla. Vsi trije fantki so enako veliki, nemirni kakor živo srebro, torej si lahko predstavljaj, kak pogled je bil to. Čapke s sokolskim peresom nekoliko na stran pomaknjene, rdečo srajco, sokolski pas, kratko suknjo, hlačice v škornjih, prsa napeta, roke uprte v bok — ni čuda, da je bil na ulici pravi hrup, ko so prišli iz hiše, da se pokažejo stričku. Ko so prišli k stričku, se je Milan predstavil: „Na zdar, striček! jaz sem Fügner!“ In Vladko: „Na zdar, striček! Jaz sem doktor Tyrš!“ In Boguslav: „Na zdar, striček! Jaz sem stara sokolska garda!“ Seveda preden so si razdelili ta imena doma med seboj, je dalo tudi precej dela, njim in meni. Vsak je hotel biti Fügner, vsak doktor Tyrš, vsak stara garda; šele ko sem jim zažugal, da jim ne bom dovolil biti Sokoli, so se umirili. Samo 5 letni Vladko je še pripomnil: „Oče, saj ima doktor Tyrš brke, jaz pa ne. Oče, jaz hočem imeti brke, kakor jih ima doktor Tyrš!“

Res, dragi prijatelj, imel sem sam veselje nad temi otroki. A kaj še-le popoldne! Prirede baje slavnostni spreved in javno telovadbo. Dovolj, da ti malo opišem ta „slavnostni spreved“ in to „javno telovadbo“.

Komaj sta prišla striček in teta kakor po navadi v nedeljo popoldne k nam na obisk, se je začela slavnost. Teta, striček, moja žena, jaz, Božena, da, tudi naša stara

dekla Marija, smo bili občinstvo. Boguslav, ki je privezal rdeč robec na drog, je bil zastavonoša; za njim je jezdil na melli doktor Tyrš, a Milan je tolkel z reno na velik kositernast lonec in delal tako sokolsko godbo pod osebnim poveljstvom kapelnika gospoda Kmoha! — Pri najboljši volji nismo mogli slediti temu „slavnostnemu“ sprevedu, zakaj morali bi iti z gospodi Sokoli po vseh sobah celega poslopja. Spreved ni namreč šel samo skozi vse sobe, ampak se je pomikal tudi na dvorišče, iz dvorišča na podstrešje, iz podstrešja v hleve itd., kakor se to navadno godi.

Po slavnostnem sprevedu je bila „javna telovadba“. Mi, ki smo sedeli v sobi v polukrogu smo bili vse: gledalci, imenitni gostje, tuje enote. Javna telovadba se je začela s slavnostnim govorom: 8 letni Milan je stopil na klop, desno nogo je dal naprej in z levo roko se je uprl v bok in je začel govoriti:

„Gospodje in dame! Sešli smo se po 20. letih — Manča, ne smejite se! Oče, prosim te, naj se Manča tako ne smeje!“

Mi smo se seveda vsi smejali, toda stara gospodinja najbolj.

„No, pusti jo, naj se smeje in lepo nadaljuj“, potolažim slavnostnega govornika.

In Milan je nadaljeval: „Sešli smo se po 20. letih. Najprvo pozdravljam velečene goste in tuje enote, — tuje enote — ki so prišle v obilnem številu k naši slavnosti. Bodite nam vsi pozdravljeni, posebno pa vi, mili bratje iz daljne Ljubljane in Zagreba, vi, bratje —“

„Samo pazi, brat, da ne zgrmiš s klopi!“ opomni stric govornika, ki je v govorniškem navdušenju stopil na rob klopi, pravzaprav „tribune“.

„Vidiš, striček, sedaj si me zmotil!“ je vstavil govornik tok svoje zgovornosti. Toda obenem je „doktor Tyrš“, da pomore govorniku iz zadrege slavnostno zaklical „Na zdar! Na zdar!“ in Boguslav mu je prišel na pomoč s svojo reno.

Ko je ta glavni šum utihnil, je končal govornik svoj „slavnostni govor“: „Tako; in sedaj bo javna telovadba!“

Vsi trije fantki so se postavili v vrsto in Miloš je velel, seveda kakor pravi Sokol:

„Pozor! — Roke vzpred! — Roke vzd! — Eno nogo vzpred! Drugo nogo vzd! — Pozor! — Levo v bok!“ —

Na to povelje sta se obrnila Boguslav in Vladko „levo v bok“ tako, da sta stala z obrazom proti sebi.

„Ti neumnež! Takole je levo v bok!“

„Kako da ne, jaz stojim prav!“

„Nikakor ne!“

„Ne obračaj me tako!“

„Torej se obrni levo v bok in ne kazi javne telovadbe!“

„Ti se obrni levo v bok!“

„Oče, Boguslav me je vščipnil!“

„Ker ne stoji levo v bok!“

„Ti ne stojiš levo v bok, veš?“

„Torej se postavi še enkrat!“ veli Milan.

„Naj se postavi Vladko!“

„Ti se postavi, ko ne znaš!“

„Postavi se, pravim!“ veli Milan. Popade Boguslava in ga siloma zasukne. Nato popade Vladkoto in ga postavi tu „levo v bok“. Toda Boguslav se je medtem zopet obrnil in se je branil; „Jaz sem stal prav, toda ti si —“

„Ali boš stal ali ne?“

In ko je Milan znova zasuknil Boguslava, se je obrnil zopet Vladko.

„Ti niti Sokol nisi, veš!“

„Jaz ti bom pokazal, da nisem Sokol! — Na!“

(Dalje prihodnjič.)

Vsem čitateljem želi vesele binkošne
praznike upravništvo in uredništvo
„Slov. Ilustrovanega Tednika“.

Našim rojakom v tujini.

Za Ameriko smo poverili zastopstvo našega lista gospodu Jakobu Hočevarju, 1588 E. 43rd St. Cleveland, O., na katerega naj se naši ameriški rojaki z zaupanjem obračajo in ki bo na zahtevo rad poslal po eno številko lista na ogled. Njemu je plačati tudi naročnino, ki znaša 2 dol. 50 c za celo leto.

Naročila za „Slov. Ilustrovani Tednik“ sprejema tudi gospod C. Gorup, 1835 Blue Island ave., Chicago, ki je kot zastopnik Trinerjeve tvrdke zdravilnega vina znan po celi Ameriki.

Dosedaj že imamo iz Amerike nad 100 naročnikov in prosimo rojake tam, razširjajte „Slov. Ilustrovani Tednik“ ter mu pridobivajte novih naročnikov. Naš list bo prinašal zanimive slike iz slovenske domovine v Evropi, kar bo rojakom v tujini gotovo ljub spomin na krasne domače kraje.

„Slov. Ilustrovani Tednik“ bo pa prinašal tudi slike in poročila iz tujine, kjer prebivajo Slovenci. Tako smo sprejeli iz Amerike petnajst jako zanimivih slik o krajih in o žitju in bitju tamošnjih naših rojakov. Priobčimo slike kmalu in bodo zanimale Slovence tako tam v novi kakor tudi tukaj v stari domovini. Prosimo Slovence v tujini, pošljite nam primerne slike in opise, da jih priobčimo, da postane „Slov.

Ilustrovani Tednik“ tako vez Slovencev doma in na tujem.

Razširjajte torej „Slov. Ilustrovani Tednik“, opozarjajte svoje znance in prijatelje nanj in pridobivajte mu naročnikov!

Nubijci. Te dni se je ustavila v Ljubljani četa Nubijcev iz Sudana v Afriki, katerih slike prinašamo na prvi strani. Nubijci, v Egiptu navadno Berberini imenovani, ne spadajo k zamorskim plemenom, kakor se tuintam sliši, ampak k ljudstvom sredozemskega plemena in pogosto je prištevajo tudi k Semitom. Najbrže so nastali z mešanjem Semitov, Hamitov in zamorskih plemen. Barva polti prehaja med belkasto, kar je sicer zelo redko, in med medeno, dočim se ta pojav pri zamorskih plemenih ne opaža.

Nubijci so lepe postave in krepko razvitih mišic, njih žene lepe rasti, gracijoznega stasa in lepih črnih oči. Obrazne poteze so prikupljive in svojo telesno lepoto ume ohraniti dolgo Nubijka. Lase si spletajo Nubijke v brezštevilne zaokrožene kodre; na rokah, nogah, na licu pa tudi po prsih so tetovirane. Obrvi si barvajo črno, spodnjo ustnico modro in lica pa umazanordeče.

Oblačijo se v široko, dolgo modro srajco, čez katero si premožnejše še ogrnejo zgornjo obleko.

Nedolžnost deklet in zvestoba žen velja za prvo zapoved. Nedolžnost deklet velja za tako sveto, da zapade smrti takoj, če se pregreši zoper njo.

Naše slike kažejo skupino Nubijcev in Nubijk, kot takih, potem pri molitvi, njih bojni ples in narodni ples mandžurski imenovan.

Upravništvo „Slov. Ilustrovanega Tednika“ sprejme za Trst upravnika, ki bi nabiral naročnike v Trstu in razširjal list. Pošiljali bi mu „Tednik“ z brzovozno pošto skupno za razprodajalce in zasebne naročnike v Trstu, da ga da raznesti po mestu. Ker bi imel tudi inkaso, mora dati vsaj nekaj varščine. Ponudbe na upravništvo „Slov. Ilustr. Tednika“ v Ljubljani. Tudi v drugih krajih sprejememo take upravnike, ki dobe primerno nagrado (provizijo).

Novi vojni minister na Francoskem. Velika nesreča z eroplanom se je pripetila pretekli teden v Parizu. Pri zrakoplovni tekmi se je neki zrakoplovec zaletel po nesreči v množico občinstva. Posledica je bila grozna. Več oseb je eroplan podrl na tla in ranil. Ubil je vojnega ministra Berteauxa in težko ranil ministrskega predsednika Monisa, katerega so z rešilnim avtomobilom morali domov zapeljati, a ubitega vojnega ministra so zapeljali v ministrsko palačo. Njegovi soprogi so najprej povedali, da je njen soprog težko ranjen in ko ga je le hotela videti, je zvedela, da je mrtev. Zgrudila se je boleti na tla in omedlela.

Namesto ponesrečenega Berteauxa je sedaj imenovan za vojnega ministra dosedanji poveljnik 6. voja takozvane „železne“ Chalons sur Marne, general Goiran, katerega sliko priobčujemo. Rojen je v Nici kot Italijan in njegov brat je še sedaj kot naroden Italijan vojni poveljnik v italijanski armadi. General Goiran se je branil prevzeti mesto francoskega vojnega ministra in se je odločil k temu šele po dolgotrajnih pogajanjih.

Novi francoski vojni minister general Goiran.

Dvorni založnik Karol Jelovšek. — Čudno je naključje, da naši najboljši ljudje umirajo spomladi, to je v tistem času, ko se prebudi narava iz zimskega spanja k novemu življenju, ko se odene v slavnostna oblačila, v cvetje in zelenje... Tudi Karol Jelovšek je umrl spomladi... Njegovo ime se sicer ne blešči v zgodovini naše literature in umetnosti, tudi politik ni bil pokojnik — a bil je človek v najblažjem pomenu besede in njegov spomin bo živel

† Dvorni založnik Karol Jelovšek.

v tisočih srcih še pozna leta, ko bo kril tako marsikatero slavnega slovenskega politika že mah pozabe... Vreden je torej, da se ga tudi na tem mestu spomnimo v par vrsticah... — Doma je bil na Vrhniki in za svoj rojstni kraj je živel z vso svojo blago, plemenito dušo... Iz male opekarne je ustvaril s svojim talentom in dalekovidnostjo veliko, moderno urejeno opekarno, ki slovi daleč naokolo kot eno najboljših in najsolidnejših podjetij te stroke... Slovenec z dušo in telesom je delal noč in dan na to, da bi izpodrinil tuje tvrdke in uveljavil vsaj v domovini domače blago in domači izdelek... In njegovi strokovni vednosti in vztrajni pridnosti in podvzetnosti se je to tudi v obili meri posrečilo. Povečal je svojo tovarno in baš letos je nameraval zopet nove izpremembe in nova povečanja... Sredi dela ga je prehitela smrt... Za njegove izborne izdelke mu je bil podeljen tudi naslov c. kr. dvornega založnika... — Toda Karol Jelovšek ni bil samo tovarnar, ampak tudi človekoljub in dobrotnik kakršnih ni mnogo na Slovenskem... V svojem bližnjem je videl svojega sobrata in tu ni delal razločka niti med stanovi niti med političnim prepričanjem... Kdor trpi, je siromak in če

mu moreš pomagati, je tvoja dolžnost, da mu ponudiš roko in ga dvigneš... To je bilo njegovo načelo, ki se ga je držal vse svoje življenje... In iz tega načela so izvirala vsa njegova neštivilna dejanja dobroteljske... Ustanavljal in podpiral je požarne brambe, podporna društva, dobroteljske zavode... Kdor je bil v stiski, zatekel se je h Karlu Jelovšku in odšel gotovo ni praznih rok! Šolo je smatral kot glavno zakladnico naroda, zato jo je podpiral kolikor je mogel... Menda ga ni društva na Vrhniki in v okolici, ki bi ne štelo Karla Jelovška med svoje dobrotnike... — In sedaj ga ni več!... Tako naenkrat, tako nenadno je prišla ločitev in tisoč src je zaplakalo, ko je zaznalo za njegovo smrt... Pogreb je bil živa priča priljubljenosti, ljubezni in spoštovanja, ki ga je užival pokojnik med vsemi sloji ljudstva... Tako velikanskega pogreba pač še ni videla prijazna Vrhnika... Učiteljstvo s šolsko mladino, pet požarnih bramb, vrhniški „Sokol“ in vsa ostala

prevzel uredništvo lista „Pražské noviny“ in je v njem začel boj proti absolutizmu in birokratizmu. L. 1848. je začel Havlíček izdajati svoj list „Národní Noviny“ in ko je vlada te zatrla „Slovana“. Vlada je kmalu postala na Havlíčka pozorna in ga je postavila v Kutni gori pred porotno sodišče, pa porota ga je soglasno oprostila. Ker torej vlada ni mogla izlepa nič opraviti, je morala izgrda. V noči 16. decembra 1851 je nenadoma pridrdrala pred njegovo stanovanje kočija, Havlíčka so iztrgali iz rodbine in ga odpeljali nasilno v pregnanstvo v Briksen. Toda neprijazno tirolsko podnebje je uničilo Havlíčku zdravje. L. 1856. se je smel sicer vrniti v domovino, pa je še istega leta — 29. junija — umrl. Češka pisateljica Božena Němcova mu je položila na krsto trnjevenec.

Havlíčkovih del je mnogo: političnih člankov, satir, epigramov. Havlíkov duh živi še danes med Čehi in vedno bolj se pripoznava njegov pomen. Izraz tega pripoznavanja je odkritje Havlíčkovega spo-

Pogreb Karol Jelovška na Vrhniki.

društva, pevsko društvo „Ljubljanski Zvon“ in na stotine ljudstva, prijateljev in znancev od blizu in daleč. Dokazali so, kako so ljubili svojega Karla in ko je padla prva gruda na njegovo krsto, so začutili, da so izgubili to, česar jim ne nadomesti nikdo, nikdo...

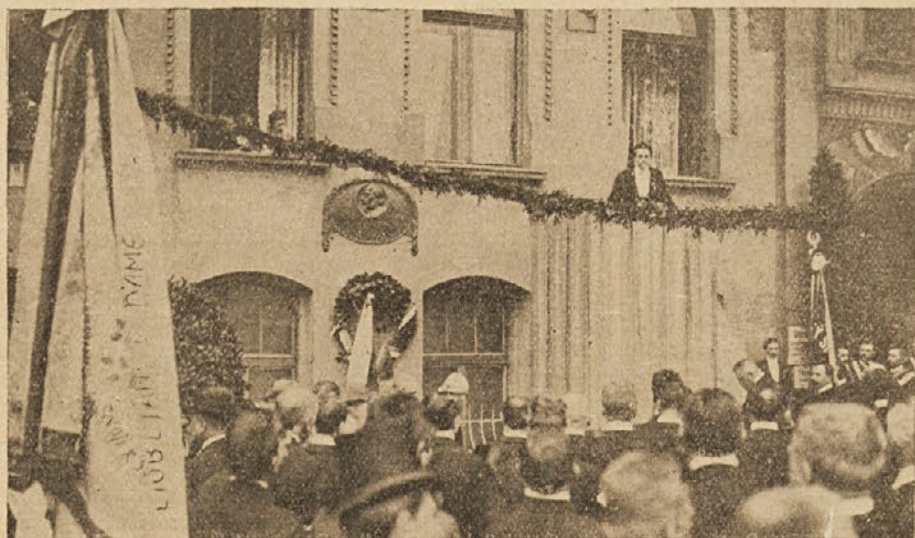
Karel Havlíček Borovský. Dne 16. t. m. se je odkril v praškem predmestju Žižkovu spomenik enemu največjih čeških mož — Karlu Havlíčku Borovskemu. Rojen je bil Havlíček l. 1821. L. 1840. je vstopil v semenišče, iz katerega je pa izstopil že leto kasneje. Kot Slovana je vleklo Havlíčka na Rusko, odkoder se je pa vrnil prevaran v domovino. Po povratku iz Rusije je

menika v Žižkovu pri Pragi. Spomenik je delo kiparja Strachovskega. Stoji pred rotovžem na Havlíčkovem trgu in je visok 10 metrov.

Pevska slavnost v Pragi. V dneh 14. do 17. maja je Praga slavila redko pevsko slavnost: petdesetletnico praškega pevskega društva „Hlahola“. „Hlahol“ je najstarejše in najboljšo češko pevsko društvo in ima za seboj lepo zgodovino. V tistih časih, ko je bila prezirana češka beseda, je „Hlahol“ prirejal češke koncerte in veselice in je mnogo pripomogel k probuji češke narodne zavesti. „Hlaholovih“ pevske slavnosti so se udeležili tudi slovenski „Slavci“ korporativno, po zastopnikih pa „Zveza slov. pevskega društva“, „Glasbena Matica“ in koroški Slovenci. — V spomin na pevski jubilej so odkrili češki pevci na hiši „Hlahola“ na Riegrovem nabrežju najslavnejšemu češkemu komponistu Smetani spominsko ploščo, in na Žižkovem so odkrili spomenik Karlu Havlíčku Borovskemu. Naši slikarji kažete nam ta dva prizora.

Položaj v Maroku. V Maroku, ki dela nekaterim državam, posebno francoski in nemški, toliko preglavic, je zdaj kolikor toliko mir. Položaj se je skoro povsod izboljšal. Le v mestu Fezu je nevarno, tako, da so konzuli raznih evropskih držav svetovali Evropejcem, naj mesto zapuste. Francoske čete so se podale na pot proti Fezu. Naše današnje slike kažejo nekatere prizore iz teh francoskih čet in par slik iz taborišča upornikov.

Agitirajte in pošljite naročnino!

Slavje „Hlahola“ v Pragi: Odkritje Smetanove spominske plošče, slavnosti i govornik.

Drobiž.

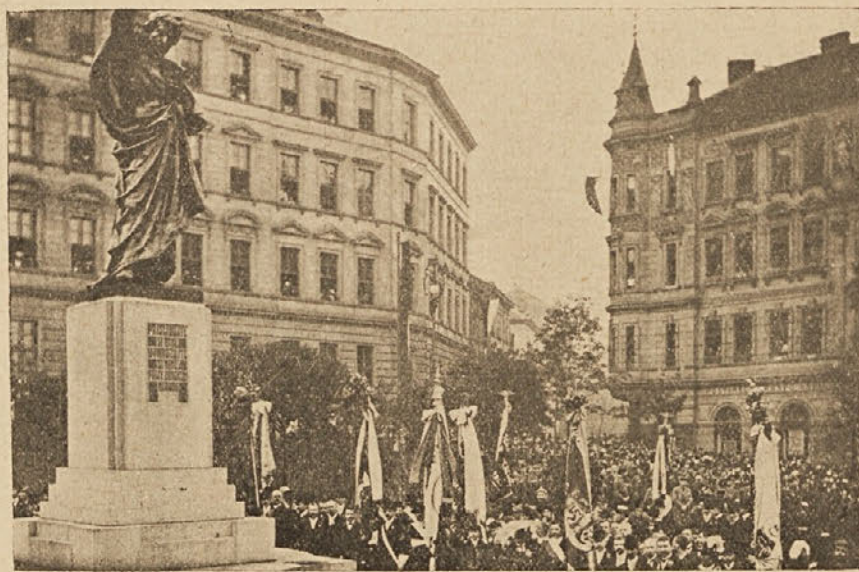
Nešteti zdravniki tu- in inozemstva hranijo svoje lastne otroke z Nestlé-jevo moko, ki se je skoraj pol stoletja povsod pokazala kot najboljšo hrano iz pravega, čistega plavinskega mleka. Da se vsakdo lahko prepriča o vrlini tega preparata, pošilja tvrdka Nestlé, Dunaj I. Biberstrasse, bralcem tega lista na zahtevo popolnoma brezplačno poskušnjo in zanimivo knjižico o otroškem negovanju. Izvirne škatle, zadostujoče za približno 25 otroških južin, prodaja vsaka lekarna in drogerija po K 1'80.

Stročnice t. s. fižol, grah in leča, imajo zelo mnogo redilnih snovi in že v starih časih so jih radi tega jako čislali. Lečna juha je bila pri starih Grkih vsakdanja hrana in v sv. pismu beremo, da je Kain prodal Abelu prvorojenstvo za skledo leče. Torej je bila že v tistih časih leča zelo čislana jed, ker je Kain celo svoje pravice kot prvorojenec prodal za skledo leče. — Glavna sestavina stročnic pa je beljak, ki se pri navadnem kuhanju ne skuha tako hitro. Da bi se fižol, leča, oziroma

njeno. — Če hočete biti krepki in zdravi, zavživajte fižol, grah in lečo, kakor so jih naši pradedje, ki niso poznali nervoznosti in drugih naših modernih bolezni.

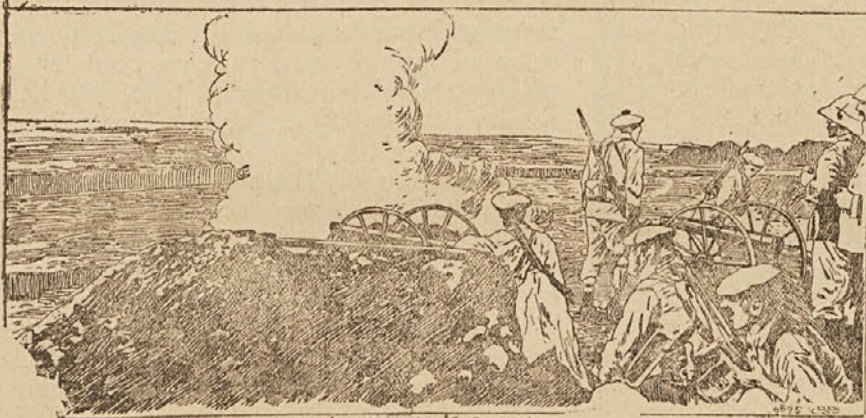
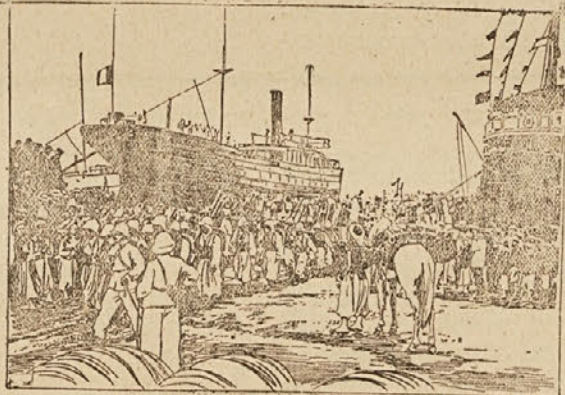
Madeži od muh (muhinjaki) se osnažijo, če se jih drgne s sočno čebulo. Celo z oljnatih slik se dajo odstraniti muhinjaki s čebulo.

Barvaste svilene robce peri v mrzli vodi, v kateri je raztepen jajčni žučak (rumenjaki). Za 1 liter vode vzami 2 žučaka in splahni robce po pranju še v čisti vodi.

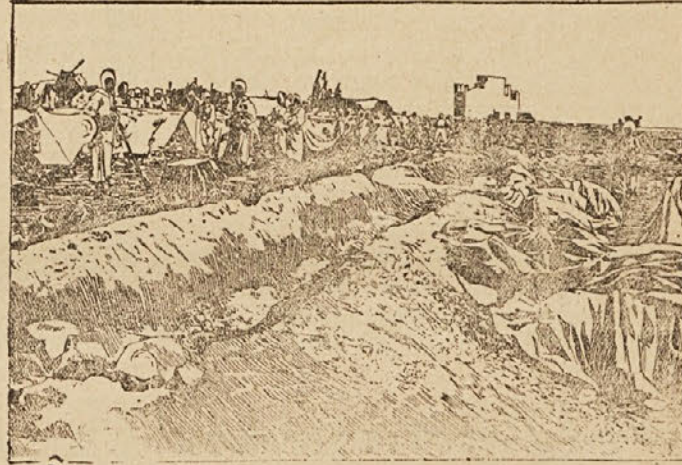

Slavje „Hlahola“ v Pragi: Odkritje spomenika Karla Havlička v Žižkovu.

Kaj dela vodka na Ruskem. L. 1909 se je prodalo na Ruskem 84,293.000 veder vodke, žganja in špirita. Na enega prebivalca je prišlo

Nemiri v Maroku: 1. Algerske čete pričakujejo v varnostnih rovih napada. 2. Sultan Mulei Hafid. 3. Izkrcanje francoskih čet v Casablanci. 4. Francoska pomorska artilerija v boju pred Casablanko.

Nemiri v Maroku: 1. Taborišče legije tujcev pred Casablanko. 2. Taborišče upornikov. 3. Taborišče algerskih lovcev pred Casablanko.

grah prej in bolje skuhali, priporočajo nekateri pridjati po 2—3 nožve konice dvojno-ogljencevo-kislega natrona (jedilna soda), ki se dobi v vsaki lekarni za par vinarjev. Zdravniki pa so dokazali, da to ni potrebno, temveč da se naj fižol, leča in grah prej 48 ur namoči, nakar se naj voda odlije in se naj zmoči z drugo vodo ter tako puste še 24 ur. V tem se namreč beljak spremeni v dekstrin in fižol, leča kakor tudi grah postanejo lahko prebavni (seve da še se morajo skuhati). Marsikdo, ki ne more vsled slabega želodca zavživati stročnice, bo jih lahko prebavil, če se pred kuho namakajo v vodi, kot je ome-

Koliko Slovanov je na svetu? Češki profesor Lubor Niederle v svoji knjigi „Slovanski svet“ omenja, da je bilo leta 1900 na svetu 136 milijonov 500 tisoč Slovanov in da jih bo letos po 1'4 odstotkov prirastku vseh 156 do 157 milijonov. Znani ruski slavjanofil, profesor-filozof kijevske univerze, F. D. Florinskij pa govori v knjigi „Slovansko pleme“, da je prirastek Slovanstva vsako leto najmanj 1'7 odstotkov. (Rusov je vsako leto okoli 2 milijona več.) Trditev profesorja Florinskega je prav verjetna in moremo skoraj z gotovostjo reči, da je letos okoli 186 mil. Slovanov na svetu, a do leta 1915 jih naraste do 200 mil.

torej nad pol vedra vodke. Država dobi od vodke 70 milijonov rubljev na leto. Zato pa ima vodka tudi svoje posledice: za zastupljenjem od alkohola je umrlo 3226 ljudi, utonilo 9176 ljudi, ubilo se jih je v pijanosti 2896, propadlo in ubilo se jih je 8855, zgorelo jih je 6895, obesilo se jih je v pijanosti 1395, zastupilo 378. Mogoče bi našli še več slučajev, a mnogo je neznanih ali prikritih.

Obliž za sree. Pod predsedništvom sodnika Smitha je porota prisodila Miss Paulini Sadowsky 10.000 dolarjev, to je 49.500 K našega denarja odškodnine, za njene srčne bolečine, ki jih je morala pretrpeti, ker jo je

vihravi Louis Koerner zapustil, dasi jej je bil obljubil, da jo popelje seboj kot ženo. Toženec se ni prikazal in je menda tudi bilo bolje, ker sicer bi se mu bilo slabo godilo. V posebni vlogi je skušal izpodbijati tožbo, ali porotniki se niso ozirali na njegova izvajanja in so verjeli mladi zapuščenosti nevesti, ki je s solzami zalivala svoje izpovedi.

Izrezal se je.

Ona (jezno, šele zjutraj domov prišedšemu soprogu): „Sedem ura je že!“

On (še bolj jezno): „Tako, in ti ležiš še vedno v postelji!“

Lep spomin.

„Kake lase pa nosite v medaljonu? Gotovo svoje zaročnice?“

Nedeljski lovec: „Ne, to so dlake zajca, katerega sem ubil pred šestimi leti.“

Praktično.

„Pomisli, gospod Selski se poroči z bogato sedemdesetletno vdovo!“

„Zakaj pa ne — saj lahko takoj praznuje zlato poroko!“

Sigurno znamenje.

Soseda: „Draga Neža, ali misliš, da te bo Miha vzel?“

Nežka: „Ker me je sedaj že dvakrat nabil, me bo menda že!“

Vedno enak.

A.: „Ali si se snidel v kopališču z gospodom Posojilovičem?“

B.: „Da.“

A.: „No, ali se je kaj izpremenil?“

B.: „Nič. Čisto nič. Komaj me je zagledal, me je tudi že naprosil, naj mu posodim deset kron!“

Slabi časi.

A.: „Slabe čase imamo.“

B.: „Da, niti umreti se ne zljubi človeku!“

Na izletu.

Beživa dravec, nevihta se bliža.

Razpis nagrade. V 8. števil. „Slov. Ilustr. Tednika“ smo razpisali sledeče: Iz otroških ust se sliši pogosto marsikak dober dovtip, ker otroci marsikaj po svoje povedo, ker tudi mislijo — po svoje. Ko bi kdo te otroške dovtipe zbral, bi dobil cele knjige najboljšega humorja. Prosimo p. n. naročnike naj zabeležijo dovtipe, ki so jih slišali od otrok, ter nam naj te dovtipe, ki pa še ne smejo biti nikjer objavljeni, vpošljejo do 10. junija t. l. Poseben odbor bo izbral izmed vposlanih dovtipov 50 najboljših, ki jih bomo potem pri-

občili. Izmed priobčenih se bo izbralo pet najboljših, za katere bomo izplačali vpošiljateljem nagrado za vsakoga 5 K. Opomnimo še enkrat, da morajo biti dovtipi originalni, to je, še ne priobčeni ne v slovenskem in ne v kakem drugem jeziku in da morajo biti vpošiljatelji naročniki „Slov. Ilustr. Tednika“. Kdor hoče dobiti torej nagrado 5 K, naj se naroči na naš list in naj vpošlje vsaj četrtno naročnino, ki znaša le 1'80 K. — Do danes smo sprejeli že nad 100 takih dovtipov. Ker bo pa rok 10. junija kmalu potekel, opozarjamo vse naročnike, da kdor še hoče, naj takoj vpošljejo dovtipe, ker roka ne bomo podaljšali.

Železniška nesreča. V Notre Dame della Drehe se je zgodila velika železniška nesreča. Romarski vlak z več 100 otroci je skočil s tira. Trije otroci so bili takoj mrtvi, mnogo otrok in tudi odraslih je težko ranjenih.

Družbo sv. Cirila in Metoda podpiramo najlažje na ta način, da kupujemo blago, ki je njej v korist na prodaj, v prvi vrsti izborno domačo Kolinsko kavno primes, ki je najboljša med vsemi.

Društvo „Bratstvo“ priredi 11. t. m. v areni Narodnega doma v Ljubljani gledališko predstavo „Rokovnjači“. Začetek ob 8. uri zvečer.

Avtomobilska nesreča. V Indianopolisu se je vršila velika avtomobilska tekma. En avtomobil je zavozil med gledalce, en moški je mrtev.

Slovenci podpirajmo se med seboj!

Zaplenjeno.

Zamán.

Povest Henrika Sienkiewicza. — Poslovenil Podravski.

(Dalje.)

V.

Ničesar ni moglo biti bolj kočljivega, nego je bil odnošaj Švarca do Gustava.

Stanovala sta namreč skupaj.

Naposled nekega dne je Gustav, vrnivši se od vdove, našel Švarcevo prtljago pospravljeno; opraviiti si je dal samo še z urejevanjem knjig in perila.

Molčala sta oba, dokler vse ni bilo gotovo; naposled se je oglašil Švarc:

„Gustav, ostani zdrav! Selim se.“

Gustav mu je podal roko, ne rekši pri tem besedice. Mrzlo sta se poslovila.

Potoma je srečal Švarca Vasilkovič:

„Ho, kaj je to?“ ga je vprašal, „ali se seliš?“

Švarc mu odvrne:

„Znan ti je moj odnošaj do Gustava; sodi toraj sam, ali zamoreva skupaj stanovati?“

„Vidiš pa vendar, da v takšnem stanju bi ga ne smel zapustiti, v kakršnem je sedaj.“

„Razumem, toda porok sem ti, da ga morem samo vznemirjati. Znano ti je, kaj sem vse storil zanj; ne smel bi imeti vzroka za mržnjo... a vendar!...“

Vasilkovič mu stisne roko.

Švarc je imel najeto stanovanje v veliki, večnadstropni hiši. Imel je dve prostorni in svetli sobi. Razen gmočnih sredstev, ki jih je prinesel iz doma, si je Švarc precej poiskal sredstev, ki so mu dopuščala ščediti kolikor le mogoče glavnico. Jel je torej premišljevali kako se naj uredi na prihodnost in naposled si je v resnici postlal kaj izborno. V novem stanovanju je

bilo mogoče zapaziti na prvi pogled premožnost in izobilje. Postelj je bila vsaki dan redno postлана, tla pometena in v mali glinasti peči je vsaki dan o mraku veselo plapolal ogenj; v sobi je bilo toplo, da je kar duša poskakovala! Sicer pa je bila vsa hiša prav redna, da celo elegantna. V prvem nadstropju je stanoval nekak general z ženo in dvema hčerkama, ki sta bili odurni kakor dve zimski noči, v drugem — Švarc in Francoz, zemljemerec, ki je tudi imel najeti dve sobi, v tretjem nadstropju pa je živel nek upadel grof, človek svoje dni neizmerno bogat, sedaj pa bankrot, ki je imel najete tri ali štiri sobe, kjer je stanoval z odraslo hčerko in z dvema ukrajinskima deklama. Takšni so bili Švarcevi sosede. Pa so se mu tudi kmalu dali spoznati, zakaj pri zemljemercu je ves božji dan stokal glasovir, na katerem sta se otroka učila svirati vse plese, kakršni so se sploh kje plesali; pri generalu so se tudi neprestano vršile zabave, plesi in shodi po večerih. Topotali so z nogami kakor v mlinu in služabniki so po cele noči drvili gorindol po stopnjicah, torej se ni nedostajalo trušča in ropota. Samo grof je sedel tiho. To pa ni bilo nič čudnega, kakor židje nad razvalinami Jeruzalema, tako so sedeli ondi na razvalinah svoje lastne velikosti, spominjajoč se jih otožno. Švarc jih doslej še skoro ni poznal, samo časih si je v pozni uri po škripanju črevljev na stopnicah in težkih korakov domislil, da pelje stari grof svojo hčerko na sprehod; ker pa ni ljubil venčanih glav ali ljudij s sijajnimi naslovi, torej ga ni mikalo, da bi jih ogledal.

Enkrat pa je vendar zagledal nekaj, kar ga je jelo bolj zanimati. Nekega dne, korakajoč domu, je zagledal med prvim in drugim nadstropjem preko ograje sklonjeno neko oprsje s povsem čedno glavnico z višnjevkastimi očmi in črnimi lasmi. Te oči,

zasenčene z roko, so se vpirale nekam v polumračno vežo. Zapazivši Švarca, se je umaknila najpoprej glavnica, za njo pa oprsje in ko je Švarc pospešil svoje korake hoteč si od bliže ogledati gospodično, je zagledal samo dve drobni nogici v črnih črevljih in belih nogavicah. Te noge so bežale na vso moč navzgor.

„Aha, to je torej grofica!“ je pomislil Švarc.

Grofica ga je jela sedaj zanimati. Sam ni vedel čemu je po večerih sedeč o pozni uri pred ognjem, videl razločno pred seboj oni par z roko zakritih oči, belo čelo, zasenčeno z bujnimi črnimi lasmi ter noge v črnih črevljih.

Nekoliko dnij poznej, ko je v pozni uri vpilnil svečo ter se vlegel v postelj, je začul nakrat neki glas, popevajoč otožno laško pesem. V veži in stanovanju Švarcevem je bilo polno teh mladih, zvočnih in simpatičnih glasov! rahle in strastne rotitive ter očitavanja so se razlegale v divni mičnosti v nočni tišini. Razločno so se dale slišati besede, ko je popeval oni glas:

„E tu spietato da un'altra amato,
Diei è delirio, e non è amore,
Plange mi vadi, ne a me tu credi,
Or tu sei! tu sei barbaro, che non hai cur“ etc.

„Grofica poje!“ je zamomljal Švarc. Drugo jutro znova ni vedel, čemu je pri oblačenju, drgnivši si strastno z milom roke, kakor bi hotel dodati si energije, jel peti patetično:

„Or tu sei! tu sei barbaro!“

Vendar kmalu je nehal misliti na to; namesto grofice mu je prišla na misel vdova. „Ta ženska me bodisi že ljubi, ali pa bi me jela ljubiti kmalu“ si je mislil. Zal mu je jelo biti z onimi trenutki, ko ji je zrl v oči... Kakšna posebna ženska je to! si je mislil. (Dalje prih.)

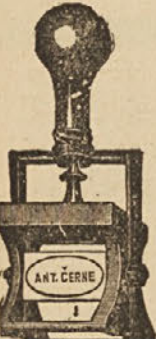
priredi že mali dodatek „pravega :Francka:“ s kavnim mlinčkom iz tovarne Zagreb. Le vsled svoje vedosežne izdatnosti in svoje neprekošene kakovosti našel je pravi Franek toli priljubljeni sprejem v slehrnem gospodinjstvu.

FRANC PLETERŠEK,
Maribor, Koroška ulica št. 10.

Bogata zaloga politiranega in motnega pohištva iz trdega, kakor tudi mehkega lesa za spalnice, jedilnice in kuhinjskega pohištva. — Divani, žimnice, stoli in ogledala. Železne otroške postelje po najnižjih canah.

Ignac Božič, krojač za gospe in dame,
Maribor, Tegethoffova cesta št. 16.
Velika zaloga angleškega blaga.

Odlikovan na razstavi v Parizu leta 1911 z zlato kolajno.

Stampilije
vseh vrst za
urade, društva, trgovce itd.
ANTON ČERNE
graver in izdelovatelj kavčukovih
stampilij
Ljubljana, Stari trg 20
Ceniki franko.

Slovenski volilci! = Volite narodno
špecerijsko trgovino

ALOJZ ŠUMENJAK,
v lastni hiši, Maribor, Tegethoffova cesta 57.

Velika zaloga vsega blaga, ki se prodaja v prid družbi sv. Cirila in Metoda in v korist obmejnim Slovincem.

Postrežba točna in solidna! Slovenci: Svoji k svojim!

Pijte samo **Tolstovršsko slatino**
ki se naroča v Tolstemvrhu p. Guštanj (Koroško).

Izprašani optik FR. P. ZAJEC
:: LJUBLJANA, Stari trg št. 26. ::

priporoča svoj dobro urejeni

optični zavod

očala, ščipalce, daljnogleda, toplotmerje i. t. d.

Nadalje priporoča svojo veliko zalogo švicarskih ur, zlatnine in srebrnine, gramofone od 25 K naprej, tudi na mesečne obroke.

Plošče vseh vrst in v vseh jezikih od K 250 naprej. — Cenik brezplačno.

Ali ste nam že pridobili novega naročnika?

Na drobno! ————— Na debelo!
Slovenci pozor!

Vsi zavedni Slovenci, trgovci, društva, krajni šolski sveti, občine, župnišča i. t. d., naj naročijo svoje potrebščine, kakor šolske tiskovine, zvezke, trgovske knjige, Ciril in Metodovo črnilo, pisalni papir, svinčnike, peresa, razglednice, slovanske igralne, karte, konfeti, kače, lampijone, srečke, okraske i. t. d. vedno le v znani narodni trgovini

WILKO WEIXL,
Maribor (Štajersko), Gosposka ulica št. 33.
Postrežba točna, cene nizke, izbira velikanska!

Lekarnarja A. THIERRY-jev BALZAM.

Edino pristen z zeleno nuno kot varstveno znamko. Postavno zajamčeno. Vsaka potvrditev, ponarejanje in vsak prekup drugega balzama s prevrtljivimi znamkami se kazensko-sodnijsko zasleduje in strogo kaznuje. Ta balzam je dobrega učinka pri vseh boleznih na dihalih, pri kašlju, bljuvanju, hripavosti, katarju v žrelu, bolečinah v prsih, boleznih na pljučih, posebno pri influenci, želodčnih boleznih, vnetju jeter in vranice, slabi prebavi, telesnemu zoporu, zobobolu in ustnih boleznih, trganju udov, opeklinah, pri izpuščajih itd. itd. 12/2 ali 6/1 ali ena velika posebna steklenica K 5.

Lekarnarja THIERRY-jevo edino pristno mazilo iz vrtnice
je zanesljivo zdravilo za rane, ščirjeve (ture), poškodbe, vnetja, abscese, odstrani vse nečiste v telo vrinile se reči in stori, da so bolezni operacije nepotrebne. Zdravi tudi pri zastarelih ranah itd. Dve škaltli staneta K 350.

Kupi se: Lekarna pri angelju varuhu,
Adolf Thierry v Pregradu pri Rogatcu.

Dobi se skoro v vseh lekarnah. Na debelo pa v medicinskih mirodilnicah.

R. DIEHL, veležganjarna, Celje

priporoča svojo veliko zalogo doma žgane štajerske slivovke, tropinovca, brinovca, borovničarja, vinskega žganja in domačega konjaka.

B. Götzl, Ljubljana skladišče oblek domačega izdelka za gospode in dečke.
Velika izbira tu- in inozemskega blaga za obleke po meri.
:: Mestni trg št. 19. — Stari trg št. 8. :: ■ Solidna postrežba. ■ Vedno nizke cene. ■

Delniška glavica
5,000.000 kron.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI.

Rezervni fond nad
610.000 kron.

Stritarjeva ulica števil. 2

Podružnice v Spljetu, Celovcu, Trstu, Sarajevu in Gorici.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po čistih 4 1/2 %.

Učiteljska tiskarna v Ljubljani

: **R. Z. Z O. Z.** :
izvršuje vsa v tiskarsko
in litografsko stroko spadajoča dela najsolidneje
: in po zmernih cenah. :

Frančiškanska ul. št. 8.

Frančiškanska ul. št. 8.